

Arrest

nr. 160 813 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2015, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. LANDUYT en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 31 mei 2007 en dient een asielaanvraag in op 31 mei 2007.

Op 20 december 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 24 april 2008 nr. X worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 16 mei 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 11 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 20 juni 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 8 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 14 juli 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 17 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 24 juli 2008 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 20 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 26 november 2008 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in.

Op 1 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing wordt ingetrokken en op 16 december 2009 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 25 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij arrest van de Raad van 31 maart 2010 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker van 27 mei 2009 ongegrond wordt verklaard.

Deze beslissing wordt ingetrokken en op 28 december 2010 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 18 december 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 3 januari 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 januari 2013 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in.

Op 29 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 24 april 2013 dient verzoeker een achtste asielaanvraag in.

Op 26 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 16 oktober 2013 dient verzoeker een negende asielaanvraag in.

Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Kortrijk de beslissing tot niet in overwegingneming van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 20 november 2013 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 2 december 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 12 december 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 20 februari 2014 dient verzoeker een tiende asielaanvraag in.

Op 23 mei 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 juni 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Op 13 oktober 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad van 31 oktober 2014 nr. X worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 18 november 2014 wordt de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en wordt hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 21 januari 2015 dient verzoeker een elfde asielaanvraag in.

Op 19 februari 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 24 februari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 3 maart 2015 wordt dit bevel ingetrokken.

Op 1 april 2015 geeft de arts-adviseur haar advies over het medisch dossier van verzoeker.

Op 21 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 12 mei 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad van 26 mei 2015 nr. X wordt het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal verworpen.

Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 juni 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn de thans bestreden beslissingen:

Eerste bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2013 werd ingediend en op 06.02.2014 werd aangevuld door:

H. A. (N° R.R.: xxx)

geboren te K. op 01.01.1983

nationaliteit: Afghanistan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verblijft sinds 30.05.2007 in België en diende op 31.05.2007 een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28.04.2008. Op 16.05.2008, 20.06.2008, 14.07.2008 en 24.07.2008 diende betrokkene asielaanvragen in, die niet in overweging genomen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en afgesloten werden met een bijlage 13quater op respectievelijk 11.06.2008, 08.07.2008, 17.07.2008 en 20.11.2008. Op 26.11.2008 diende betrokkene een zesde asielaanvraag in. Deze werd afgesloten op 02.04.2010 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29.01.2013 en 24.04.2013 diende verzoeker een zevende en achtste asielaanvraag in, die niet in overweging genomen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en afgesloten werden met een bijlage 13quater op respectievelijk 29.01.2013 en 26.04.2013. Op 16.10.2013 diende betrokkene een negende asielaanvraag in, die afgesloten werd op 02.12.2013 met een niet in overwegingname door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene diende een tiende asielaanvraag in op 20.02.2014, die afgesloten werd met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 04.11.2014. Tenslotte diende betrokkene nogmaals een asielaanvraag in op 21.01.2015. Zijn elfde asielaanvraag werd afgesloten op 26.05.2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene haalt aan dat hij al vijfjaar wacht op een definitieve beslissing nopens zijn asielaanvraag. Het is echter een persoonlijke keuze geweest van verzoeker om telkenmale opnieuw asielaanvragen in te dienen. Hiervoor kan de Belgische overheid niet verantwoordelijk geacht worden. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd reeds afgewezen op 28.04.2008. Vervolgens diende hij nog tien keer een asielaanvraag in. De duur van de verschillende asielprocedures, waren niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Betrokkene verklaart dat hij in zijn asielprocedure nooit fraude of arglistigheden gebruikt heeft. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker zijn eerste asielaanvraag initieel ingediend heeft onder een andere naam. Hij verklaarde G.K. te heten en geboren te zijn op 00.00.1983 te L. Bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd zijn naam dan aangepast naar H.A.

De advocaat stelt dat betrokkene niet kan terugkeren naar Afghanistan, omdat een terugwijzing van Afghanen gelet op het schrijven van het UNHCR volstrekt onmogelijk is. Dit 'schrijven van UNHCR' werd evenwel niet bijgevoegd, noch werd een volledige bronvermelding opgenomen zodat de inhoud van dit schrijven niet nagegaan kan worden. Betrokkene brengt geen persoonlijke elementen aan, waaruit blijkt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet mogelijk is. Overigens is hier geen sprake van een terugwijzing. Betrokkene heeft nog alle mogelijkheden om vrijwillig terug te keren en kan hiertoe desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een

vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De elementen van integratie - namelijk dat hij op uitstekende wijze geïntegreerd zou zijn; dat hij lessen Nederlands gevolgd heeft en dat hij enkele steunbrieven voorlegt en dat hij lid is van een Afghaanse culturele vereniging - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Tweede bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: H.A.
geboortedatum: 01.01.1983
geboorteplaats: K.
nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul (0) dagen verminderd omdat:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.05.2015, waarbij hem uitstel werd toegekend om het grondgebied te verlaten tot 13.06.2015, en verblijft sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied.
(...)."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie op van laattijdigheid. De verwerende partij stelt dienaangaande dat *"het verzoekschrift te laat werd ingediend en bijgevolg onontvankelijk ratione temporis is. Het verzoekschrift tot nietigverklaring is namelijk gericht tegen de beslissing van 30 juni 2015 waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De kennisgeving van deze beslissing gebeurde op 11 augustus 2015. Overeenkomstig artikel 39/57 van de vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. Het verzoekschrift is volgens de toegevoegd griffier van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel pas ingediend op 11 september 2015 en is bijgevolg laattijdig. Gezien het beroep laattijdig is, wordt niet verder ingegaan op de aangevoerde middelen"*.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de enveloppe waarmee het aangetekende schrijven met verzoekschrift ingediend werd geen poststempel bevat.

2.3. Uit raadpleging van de diensten van Bpost blijkt en de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het verzoekschrift op de Raad is toegekomen op 11 september 2015. Hierover bestaat dan geen onduidelijkheid noch enige betwisting.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, § 1 van de vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

2.5. Gelet op de kennisgeving op 11 augustus 2015, waarover geen betwisting bestaat, stelt de Raad vast dat de laatst nuttige dag voor indiening, de zogenaamde *dies ad quem*, 10 september 2015 was.

2.6. Nu met zekerheid uit de consultatie van de diensten van Bpost blijkt dat de aangetekende zending afgeleverd werd op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 september 2015, kan logischerwijs niet anders dan worden aangenomen dan het verzoekschrift aangetekend verstuurd werd op 10 september 2015 of eerder. Zodoende is het verzoek wel degelijk tijdig ingediend.

De opgeworpen exceptie van laattijdigheid wordt verworpen.

3. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

"Schending van de artikelen 9ter, 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN Dienst Vreemdelingenzaken waarbij werd geoordeeld tot ongegrondheid van de aanvraag tot medische regularisatie.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt tot de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op een of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70 en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (RvSt nr 31 882 dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W. 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, NV Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993- RvSt Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M.. 1993,43; RvSt, Scheire 40.739 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., "La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives" JT 1991 737- dr Verslag Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3,16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvS, A.S.B.L., *Environnement et Patrimoine écusinoir*, nr. 44.847, d.d. 9 november 1993, RvS, NV HOeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993, LAGASSE, D. 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737, Advies RvS dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990=91, nr. 215/2, 6, RvS, Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvS, Warrants, nr. 21.6635, 3 december 1981).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT M. " De Vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten. Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

Er dient te worden vastgesteld dat men stelt dat er geen indicatoren zijn dat mijn verzoeker niet vrijwillig of anders naar zijn land terug kan. Dat nochtans de eigen website van de Federale Overheid (F.O.D. buitenlandse zaken) zelf een negatief reisadvies geeft (http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/Azië/Afghanistan).

De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst problematisch, ook na de terugtrekking van het gros van de NAVO/ISAF troepen begin dit jaar. Het land gaat momenteel door een belangrijke politieke, economische en veiligheidstransitie. De dreiging van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders is zeer hoog. Gehele zones van het land, stedelijke agglomeratie inbegrepen, ervaren het geweld van de gewapende opstandelingen tegen de Afghaanse en de internationale veiligheidskrachten. Het conflict veroorzaakt meer dan duizend doden elk jaar. Het gevaar kan de vorm aannemen van bomaanslagen, zelfmoordaanvallen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, aanvallen langs de wegen, tegen NGOs, internationale organisaties, privé- ondernemingen en mensen die zich per toeval in de omgeving bevinden. De buitenlanders moeten zich tegen elk soort criminaliteit beschermen. Er is immers niet alleen het geweld van de gevechten tussen de gewapende oppositie en de regeringskrachten. Het kan eveneens gaan om politieke of criminele ontvoeringen. Al deze vormen van criminaliteit houden trouwens vaak verband met illegale handel en smokkel, met name de drughandel. Belgische burgers die worden tewerkgesteld door multilaterale organisaties (VN en haar agentschappen, Europese Unie, NAVO, ontwikkelingsagentschappen) zijn onderworpen aan het veiligheidsprotocol van deze organisaties en dienen zich hier strikt aan te houden. Gewone diefstallen en roofovervallen kunnen af en toe in de stadscentra, de winkelcentra, de banken (geldapparaten) en de plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht plaatsvinden. Er is een groot risico op ontvoeringen in heel het land. De risico's in verband met de aanwezigheid van mijnen en niet-ontplofte munitie blijven bestaan in verschillende zones van het Afghaanse grondgebied. Het wordt afgeraden om niet-bekende of afgebakende wegen te nemen.

Kaboel

De veiligheid in Kaboel blijft problematisch. Sinds 2014 is er een golf van (zelfmoord)aanslagen in de stad. Sedert de zomer van 2015 is het aantal aanslagen gestegen. Daarbij vielen tientallen slachtoffers. Het risico op aanvallen en aanslagen, zowel op de Afghaanse overheden, de buitenlandse strijdkrachten, als op plaatsen waar de westerse aanwezigheid zichtbaar is, blijft bijzonder groot. De plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht (supermarkten en bepaalde restaurants) kunnen het doelwit van een aanval zijn. Vooral de luchthaven van Kaboel is een doelwit. Bepaalde wijken zijn te vermijden. Verplaatsingen tijdens de nacht moeten vermeden worden. Een verblijf in

Kaboel is denkbaar op voorwaarde elementaire veiligheidsregels na te leven (kennis van de bezochte plaatsen en mensen, permanente bewaking van de woonplaats, planning van de verplaatsingen, enz).

De provincies

De veiligheidssituatie in de provincies is wisselend. Op algemene wijze, zijn het zuiden, het oosten en sinds de zomer van 2015 ook het noorden van het land absoluut te vermijden want het gevaar is er uiterst groot en de situatie is er volstrekt onvoorspelbaar. Het grensgebied met Pakistan is extreem gevaarlijk, onder andere door de regelmatige militaire operaties tegen militante groeperingen. Het westen blijft minder onzeker dan de rest van het land. Hoe het ook zij moet elke verplaatsing (ook in de steden) zorgvuldig en rigoureus voorbereid worden. De situatie is veranderlijk volgens de districten en er is geen ruimte voor improvisatie.

Dat in deze optiek een terugkeer onmogelijk is, vrijwillig of niet, en dat een verblijf om het even waar in het land onmogelijk is. Dat de bestreden beslissing daarmee geen rekening houdt. Het onmogelijk terug te keren - vrijwillig of niet - en dat een verblijf om het even waar in Dat de bestreden beslissing daarmee geen rekening houdt”.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in het inleidend verzoekschrift geen middelen ontwikkelt gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker vermeldt nergens in verzoekschrift het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2015 dat betekend werd op 11 augustus 2015, noch in de tituluur, noch in de aanhef of de tekst van het verzoekschrift. Wanneer verzoeker het voorwerp van zijn vordering omschrijft, doet hij dat als volgt *“Dat door de verzoekende partij overeenkomstig artikel 57/11 van de Wet van 15 december 1980 hoger beroep instelt tegen de beslissing van FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, dd.; 30.06.2015, betekend dd. 11.08.2015”.*

Luidens artikel 39/78 *iuncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2015. Verzoeker zet evenmin uiteen hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk wat betreft het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4.3. In de aanhef van het middel stelt verzoeker dat hij *“wordt geconfronteerd met een beslissing van de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN Dienst Vreemdelingenzaken waarbij werd geoordeeld tot ongegrondheid van de aanvraag tot medische regularisatie”*. Er dient echter te worden opgemerkt dat de huidige bestreden beslissing een beslissing is waarbij de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De bestreden beslissing betreft niet een beslissing waarbij een aanvraag tot medische regularisatie ongegrond werd verklaard.

In het enig middel vermeldt verzoeker een aantal normen en wetsartikelen maar licht niet toe hoe de bestreden beslissing van 30 juni 2015 deze rechtsregels dan wel precies zou schenden. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts onvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet *in casu* niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing van 30 juni 2015 de aangehaalde normen en artikelen zou schenden, zodat het middel of onderdelen van het middel dewelke hier niet aan voldoen, niet onvankelijk zijn (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

Zo poneert verzoeker de schending van de artikelen 9ter, 48/3 en 57/6 van de vreemdelingenwet alsook de *“schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953”*, alsook het *“beginsel van behoorlijk bestuur”*, zonder dat hierbij ook maar enige toelichting wordt gegeven over de precieze wijze waarop deze artikelen of rechtsregels zouden geschonden worden door de huidige bestreden beslissing.

Er dient te worden vastgesteld dat dit internationaal verdrag en de aangehaalde artikelen uit de vreemdelingenwet asiel betreffen of de medische regularisatie terwijl de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zodoende is dit middel naast onontvankelijk tevens niet dienstig.

Het enig middel is niet gericht tegen de bestreden beslissing en is bijgevolg onontvankelijk, minstens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET